

Arrest

nr. 231 225 van 14 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 juni 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. TASSENOY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 mei 2018 wordt M.B.H. in België erkend als vluchteling voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 25 september 2018 dient verzoeker, die verklaart de echtgenoot te zijn van M.B.H. en van Eritrese nationaliteit, een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 21 maart 2019 wordt een beslissing genomen tot uitstel.

Op 21 maart 2019 wordt het advies gevraagd aan de procureur des Konings inzake het huwelijk tussen verzoeker en M.B.H.

Op 3 oktober 2018 wordt verzoeker gehoord door de diensten van de Belgische ambassade in Kampala (Oeganda).

Op 9 mei 2019 wordt M.B.H. in België gehoord.

Op 12 juni 2019 geeft de procureur des Konings zijn advies.

Op 18 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij het visum gezinshereniging wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 10,1,1,4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van G.G.Y. °10/01/1988, om de echtgenote in België, B. H. M. °1993 erkend vluchteling van Eritrese origine te vervoegen;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2017 in Eritrea werd afgesloten. Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, hetgeen het geval is indien blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier het volgende blijkt:

De vrouw kwam aan in België op 26/02/2018. In haar asielaanvraag stelde ze dat ze werd gearresteerd in november 2013 omdat ze niet naar de nationale dienst wou. Ze zat een maand vast. Ze verklaart dat er geen vrijheden zijn in het land en datje om welke reden ook kan gevangengenomen worden;

Ze verliet haar land op 14/04/2016. Ze verbleef vervolgens meer dan een jaar in Soedan om van Turkije, via Italië en Frankrijk in België toe te komen. De vrouw verklaart een echtgenoot te hebben die in Soedan verblijft en bij aankomst in België 1 maand zwanger te zijn. Er wordt echter nooit een kind geboren. Op 30/05/2018 wordt de vrouw erkend als vluchteling.

Enkele maanden later dient de man een aanvraag gezinshereniging in.

Ter staving van de huwelijksband wordt een akte van religieus huwelijk voorgelegd, afgesloten in Soedan.

De Belgische ambassade nam een interview af van de man. Hieruit blijken de volgende elementen:

- *de man verliet het land op 14/04/2016 omdat de politie hem op de hielen zat omdat hij zich niet wou aanbieden voor de National dienst*
- *de vrouw verliet op dezelfde dag ook het land; de aanleiding was het feit dat haar baas een relatie wou met haar maar zij dit niet wou en dit voor problemen zorgde*
- *betrokkenen leerden elkaar kennen tijdens hun vertrek uit Eritrea waarbij ze door de smokkelaars toevallig in dezelfde kamer werden ondergebracht samen met nog anderen*
- *ze huwden enkele maanden later in Soedan*
- *huwelijk: in de ochtend was er een ceremonie in de kerk, nadien gingen ze ontbijten. Ze hadden ook een fotoshoot in een restaurant en nadien was er nog een diner in een ander hotel; Er was geen bruidsschat aangezien de families niet aanwezig waren*
- *Ze woonden samen gedurende 1 jaar en 10 maanden*

- De man geeft de namen van de zussen en broer van de man; opmerkelijk is dat hij hierbij de leeftijden meedeelt die de vrouw ook eerder in haar asielaanvraag gaf terwijl de asielaanvraag van een jaar eerder dateert.

- Betrokkenen zagen elkaar voor het laatst op 30/09/2018 in Kampala; dit impliceert dat de vrouw naar Oeganda zou zijn afgereisd om de man te bezoeken. Onze dienst stelt zich de vraag hoe de vrouw dit kan bekostigen gezien ze niet werkt.

- De echtgenoten hebben iedere dag contact via messenger

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/03/2019 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 12/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de elementen van DVZ en de volgende elementen uit het politieonderzoek:

- Betrokkenen zijn het vooreerst niet eens wat betreft de financiële ondersteuning van de heer G. G. door mevrouw B. H. Waar deze laatste immers verklaart dat zij haar echtgenoot geld opstuurt zodat hij de huur van zijn woning kan bekostigen, stelt de heer G.G. samen te wonen met een vriend en hem geen huur verschuldigd te zijn.

- zij blijken er vervolgens tevens een andere mening op na te houden wat betreft de huwelijkskledij van de heer G. G. Zelf verklaart hij immers gehuwd te zijn in een crèmekleurige kostuumvest, zwart hemd, zwarte jeans en groene das. Mevrouw B. H. meent evenwel dat haar echtgenoot een zilveren pak en een blauwe das droeg. Het is dan ook merkwaardig te moeten vaststellen dat zij een huwelijksfoto voorlegt waarop haar echtgenoot met een crèmekleurige kostuumvest en een zwarte jeans staat afgebeeld.

- Ten slotte blijkt de heer G. G. zich te vergissen in de geboortedatum van zijn echtgenote, wat verrassend is gezien hun eerdere samenwoning.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofdte van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve wordt het visum geweigerd."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In de synthesememorie zet verzoeker volgend enig middel uiteen:

"III.1. Eerste middel

Schending artikel 12bis, §§5 en 6 Vreemdelingenwet

Schending artikel 8 EVRM

Schending van de materiële motiveringsverplichting

II.1.1. In casu stelt de bestreden beslissing dat er een "religieuze" huwelijksakte werd voorgelegd.

Deze werd dus allicht niet gelegaliseerd door de Belgische ambassade.

Aldus verwijst de bestreden beslissing ten onrechte naar het WIPR aangezien er van het WIPR geen toepassing kon worden gemaakt.

Cf. art. 30 WIPR:

Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk. § 2. De legalisatie wordt gedaan

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.

Aldus valt niet in te zien hoe de burgerlijke rechter een niet-gelegaliseerde huwelijksakte conform art. 27 WIPR zou kunnen erkennen.

Zulks werd reeds erkend door de Raad (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

De Raad wijst er in deze op dat verweerder in de bestreden beslissing melding maakt van artikel 27 van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt;

„§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid. Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. Verweerder toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR. Integendeel dient de Raad vast te stellen dat verweerder hierover in zijn nota met opmerkingen in alle talen zwijgt.

Dit betreft aldus een zaak die niet door burgerlijke rechters kan worden onderzocht en waarop het WIPR niet van toepassing is.

Het huwelijk werd aldus onderzocht door de verwerende partij in toepassing van artikel 12bis, §§5 en 6 VW, die stellen:

5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die [met betrekking tot die band] in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

De verwerende partij blijft in haar nota met opmerkingen in gebreke hier enige inhoudelijke repliek op te geven.

Zij blijft verwijzen naar het WIPR, terwijl dit Wetboek in casu geen uitstaans heeft met het te voeren onderzoek.

II.1.2. De verwerende partij is uiterst onzorgvuldig en onredelijk tewerk gegaan bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond.

Sterker zelfs, het advies van de procureur waarop de verwerende partij baseert is eigenlijk allesbehalve ernstig:

- Betrokkenen zijn het vooreerst niet eens wat betreft de financiële ondersteuning van de heer G. G. door mevrouw B. H. Waar deze laatste immers verklaart dat zij haar echtgenoot geld opstuurt zodat hij de huur van zijn woning kan bekostigen, stelt de heer G. G. samen te wonen met een vriend en hem geen huur verschuldigd te zijn.

- zij blijken er vervolgens tevens een andere mening op na te houden wat betreft de huwelijkskledij van de heer G. G. Zelf verklaart hij immers gehuwd te zijn in een crèmekleurige kostuumvest, zwart

hemd, zwarte jeans en groene das. Mevrouw B. H. meent evenwel dat haar echtgenoot een zilveren pak en een blauwe das droeg. Het is dan ook merkwaardig te moeten vaststellen dat zij een huwelijksfoto voorlegt waarop haar echtgenoot met een crèmekleurige kostuumvest en een zwarte jeans staat afgebeeld.

- Ten slotte blijkt de heer G. G. zich te vergissen in de geboortedatum van zijn echtgenote, wat verrassend is gezien hun eerdere samenwoning.

De Raad is uiteraard niet bevoegd om de huwelijksband te onderzoeken.

Wel kan zij nagaan of de motivering van de verwerende partij, in het kader van haar onderzoek cf. artikel 12bis, §§5 en 6 VW, wel afdoende is en van zorgvuldigheid getuigt.

De motivering in casu is bijzonder pover.

De raadsman van de verzoekende partij vroeg het administratief dossier reeds op (om de gehoren kunnen na te lezen), doch ontving dit nog niet. Er wordt dus voorbehoud gemaakt om bepaalde argumenten verder uit te breiden in de synthesememorie indien nodig.

Wel bleek na een gesprek met de echtgenote van de verzoekende partij dat de kleur van de huwelijkskledij verkeerd begrepen moet zijn. Zij heeft immers zelf een foto van hun huwelijk voorgelegd en wist heel goed in welk kostuum haar echtgenoot getrouwd was.

Idem dito wat het verstuurd geld betreft: zij heeft dit verstuurd om z'n voedsel te bekostigen, niet voor z'n huur! Werd zij hier verkeerd begrepen, werd dit verkeerd neergeschreven? Het administratief dossier (hopelijk wel in volledige vorm neergelegd bij de Raad) zal het moeten uitwijzen.

Het argument met betrekking tot de geboortedatum is te belachelijk voor woorden. De verwerende partij weet immers heel goed dat het vieren en onthouden van verjaardagen zeer cultureel gebonden is. Dit is dus geen ernstig argument.

Het is veelzeggend dat men op basis van drie argumenten meent een visum gezinshereniging te kunnen weigeren. De verwerende partij meent in haar nota met opmerkingen dat een beslissing met drie (betwistbare) motieven niet zou getuigen van een onzorgvuldig onderzoek.

Opvallend is echter dat de verwerende partij in haar synthesememorie niet betwist dat de verzoekende partij en haar echtgenote daadwerkelijk gehuwd zijn. Zij stelt echter dat zij gehuwd zouden zijn om louter verblijfsrechtelijke redenen. Er valt echter niet in te zien hoe dit kan worden gesteld op basis van de door de verwerende partij aangehaalde argumenten. Bovendien stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ten onrechte als zou de verzoekende partij enkel stellen dat haar motieven niet correct werden weergegeven; de verzoekende partij stelt immers tevens dat de motieven, zelfs mochten ze correct zijn weergegeven (quod non in casu) niet draagkrachtig zijn om te kunnen spreken van een huwelijk louter gesloten om een "verblijfsrechtelijk voordeel" te bekomen.

II.1.3. Het lijkt er bovendien op alsof de verwerende partij het asielrelaas van de echtgenote van de verzoekende partij helemaal niet bekeken heeft! Zij ontkent dit trouwens niet in haar nota met opmerkingen.

Nochtans stelt het UNHCR (The "Essential Right" to Family Unity of Refugees and Other in Need of International Protection in the Context of Family Reunification, januari 2018 - zie <http://www.refworld.org/cqibin/texis/vtx/rwmain?docid=5a902a9b4>):

(p. 71) It would therefore seem more appropriate, taking into account the special situation of refugees and their family members seeking to reunite, to expect them to make their identity and/or family relationship probable rather than proven and to allow for the benefit of the doubt, just as has been recognized by the ECtHR to be the case for asylum-seekers. Where country of origin information used for assessing asylum claims indicates that there are difficulties accessing the authorities or obtaining documentation in the country of origin, this can also be seen as an indication of the likely similar problems in the family reunification context and allowances should accordingly be made.

Verzoekende partij heeft de indruk hier het "nadeel" van de twijfel te krijgen, dit in weerwil tot de UNHCR-aanbevelingen...

De verwerende partij had kunnen het asioldossier van de echtgenote van de verzoekende partij raadplegen. Deze heeft immers steeds consequent verklaard dat de verzoekende partij haar echtgenoot is.

Cf. DVZ-gehoor echtgenote verzoekende partij dd. 19/03/2018, p. 6 (stuk 3):

15 Echtgeno(o)t(e) / geregistreerde partner

a Soort verbintenis

Wettelijk huwelijk
Samenwoning

X Religieus huwelijk
Traditioneel huwelijk

Nationaal nummer

Naam

G. G.

Voornamen

Y.

Bijnaam / postnom / alias

Geslacht

M

Geboortedatum (...)1988
 Geboorteplaats E.
 Geboorteland Eritrea
 Nationaliteit Eritrea
 Etnische afkomst Tigrinya
 Religie Orthodox
 Verblijfplaats (land, dorp, stad + wijk)/
 datum overlijden Kartoem (Soedan)
 Datum verbintenis 01/01/2017
 Plaats verbintenis Kartoem (Soedan)
 Land verbintenis Soedan
 Ouders van de echtgeno(o)t(e)/geregistreeerde partner

Ook in haar CGVS-gehoor dd. 23/04/2018 vertelde de verzoekende partij over haar echtgenoot, p. 9-10 (stuk 4):

-Bent u gehuwd?

Ja

-Wat is de naam van uw echtgenote? Y. G. G.

-Waar is hij nu?

In Soedan

-Waar precies?

Khartoem

-Om welke reden is hij daar?

Hij vluchtte van Eritrea naar daar.

-Om welke reden vluchtte hij?

Omdat er een probleem was met de nationale dienst.

- Welk probleem ?

Hij moest naar Sawa gaan, maar hij zorgde voor zijn ouders en daarom deed hij het niet.

-Wanneer en waar trouwden jullie?

1/1/2017 in Soedan, Khartoem.

-Hoe komt dat u daar gehuwd bent?

Wat bedoelt u?

-Kende u Y. al in Eritrea?

Ik kende hem niet. Ik leerde hem onderweg kennen.

-Wie heeft u gehuwd?

Door onszelf, want onze ouders konden niet komen.

-Was er een ceremonie?

Ja

-Wie deed deze?

Mijn man.

-Was er nog iemand naast jou en je man?

Wat bedoelt u?

- Was er iemand die jullie getrouwd heeft of deden jullie het zelf?

Er waren veel mensen, die kwamen als gast. Het huwelijk was in de kerk.

-Wat is uw religie? Orthodox

-Was er een priester? Ja

-Weet u zijn naam nog?

Neen

- Wat is de geboorteplaats van uw echtgenoot? E.

- Welke zoba is dat?

Zoba Maekel

-Subzoba?

Serejeka.

-Bent u daar ooit geweest?

Ik ben er nooit geweest.

-Heeft u kinderen?

Ik heb geen kinderen, maar ik ben zwanger.

-Gefeliciteerd! Dank u

-Is Y. G. G. de vader van uw baby?

Ja

CGVS- gehoor, p. 21 -22:

- Waar verbleef u in Khartoem?

Sehafa Sherik

- Wat is dat?

Een plaats

-Een kamp?

Huis

-Bij wie verbleef u?

Mijn man.

-En daarvoor?

Eerst kwam ik in Soedan aan.

We kenden elkaar van onderweg.

- Waar was de eerste keer dat u uw man ontmoette?

De 14de in Barentu.

-Hoe verkreeg hij een huis daar?

Wanneer je eerst aankomt, moet je het delen met mensen.

-Hoelang bleef u in Soedan?

Zo volgt uit de rechtspraak van het EHRM de plicht om een zekere geloofwaardigheid toe te dichten aan de verklaringen over de gezinsbanden van het familielid tijdens de asielprocedure, gelet op het feit dat de lidstaat het familielid een beschermingsstatus heeft toegekend.

Zo moest er volgens het Hof in twee zaken inzake een gezinshereniging met een vluchteling in Frankrijk rekening worden gehouden met andere bewijselementen die overeenkomen met de coherente verklaringen over de familiebanden sedert de asielaanvraag bij de asielinstanties. "De aanvrager kon redelijkerwijze verwachten dat deze zou getuigen van zijn vroegere gezinsleven en dat de nationale autoriteiten er voldoende aandacht aan zouden besteden" (EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §79, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701 / 09, §59)

Het EHRM verwijst in deze rechtspraak tevens naar het voordeel van de twijfel dat wordt toegepast op asielzoekers: "(...) gezien de bijzondere situatie waarin zij zich bevinden, moeten zij in veel gevallen het voordeel van de twijfel krijgen wanneer men de geloofwaardigheid van hun verklaringen en de documenten die ter ondersteuning daarvan worden ingediend, beoordeelt" (EHRM, F.N. en anderen t. Zweden, 18 december 2012, nr. 28774/09, §67 en EHRM, Mo.P.t. Frankrijk, 30 april 2013, nr 55787/09 in EHRM, Tanda-Muzinga t. Frankrijk, 10 juli 2014, nr. 2260/10, §69 en EHRM, Mugenzi t. Frankrijk, 2014, 10 juli 2014, 52701/09, §47).

Het Hof van Justitie verduidelijkte recentelijk nog (van het Hof van Justitie van 13 maart 2019 (nr. C-635/17)):

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren. 64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen. 65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te

leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst. 67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinsshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinsshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen. 68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.

De deugdelijkheid van de feitelijk en juridische motieven van de beslissing kunnen in dit geval wel degelijk worden onderzocht, zo stelde de Raad reeds (RvV nr. 220 288 dd. 25 april 2019):

‘3.10. Terugkoppelend naar verzoeksters situatie, herhaalt de Raad dat verweerder in zijn bestreden beslissing niet verwijst naar artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, doch zijn onderzoek kadert in een toepassing van artikel 27 van het WIPR. Zoals hierboven evenwel reeds werd vastgesteld, blijkt een toepassing van voormelde bepaling van het WIPR niet aan de orde in verzoeksters geval. Immers is er geen sprake van een “buitenlandse authentieke akte”. Het enkele gegeven dat verweerder evenwel niet verwijst naar artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet, dient niet ipso facto aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. De vraag rest of voormeld in concreto onderzoek de toets van de redelijkheid doorstaat. Verzoekster vraagt in deze terecht aan de Raad om “uitspraak te doen over de redelijkheid en de zorgvuldigheid van het gevoerde onderzoek naar de huwelijksband conform artikel 12bis, §§5 en §6 Vreemdelingenwet”.

3.11. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

(...)

3.20. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de motieven in de bestreden beslissing veeleer zijn beperkt tot feitelijke vaststellingen, vaststellingen die geen betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie of die niet kunnen worden geverifieerd en vaststellingen waaromtrent niet concreet wordt gemotiveerd waarom deze bijdragen aan de negatieve beslissing inzake de visumaanvraag. In de nota met opmerkingen grijpt verweerder telkens terug naar het advies van de procureur des Konings. De Raad benadrukt in deze dat het advies van de procureur des Konings slechts een advies betreft. Zoals in voormeld advies zelf wordt aangegeven, komt het aan verweerder toe om de uiteindelijk beslissing inzake de visumaanvraag te nemen. Verweerder kan zich hier, zoals hij in de nota met opmerkingen poogt te doen, niet zonder meer achter verschuilen. De Raad spreekt zich ook niet uit over voormeld advies, doch wel over de concrete motivering van verweerder, zoals opgenomen in de thans bestreden beslissing. Het staat verweerder in deze vrij de inhoud van het advies van de procureur des Konings over te nemen in zijn weigeringsbeslissing, doch dit doet geen afbreuk aan het gegeven dat het wel degelijk verweerder zelf is die de beslissing neemt. Verweerder dient de eindverantwoordelijkheid te nemen voor het individuele onderzoek naar het bestaan van de huwelijksband. Niets belet dat hij hiervoor het advies inwint van de procureur des Konings, doch verweerder kan dit advies niet aanwenden om de verantwoordelijkheid voor zijn eigen onderzoek te ontlopen. Hierbij staat het verzoekster dan ook vrij om te argumenteren dat deze overgenomen motivering niet volstaat, en dat er geen sprake is van een voldoende zorgvuldig en ernstig onderzoek van haar visumaanvraag door verweerder. Verzoekster kan in deze terecht de verwachting koesteren – in het bijzonder gelet op de veeleer feitelijke aard van het advies – dat verweerder zich niet louter beperkt tot het zich eigen maken van het advies, doch ruimer motiveert waarom de concrete omstandigheden van de zaak ertoe leiden dat hij van oordeel is dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. De Raad benadrukt dat verweerder ertoe gehouden is alle relevante elementen te betrekken in zijn beoordeling. Gelet op de onzekerheden die klaarblijkelijk nog bestaan – “het is niet bekend sinds wanneer zij een relatie hadden” of “er bestaat geen zekerheid dat degene die het visum aanvraagt ook de partner is met wie betrokkenen gehuwd zijn” of nog “één en ander blijft wel degelijk bijzonder opvallend binnen het kader van een voorgehouden oprechte huwelijksrelatie” – stelt verzoekster terecht

dat verweerder minstens de moeite had moeten nemen om beide partijen te horen. De Raad merkt hierbij op dat van verzoekster wel een omstandig interview werd afgenomen op de Belgische ambassade in Kampala op 25 juli 2018, waarbij haar zeer gedetailleerde vragen werden gesteld aangaande haar relatie met de referentiepersoon. In de bestreden beslissing worden slechts fragmenten van voormeld interview gebruikt, waarbij verweerder niet ingaat op enkele gedetailleerde antwoorden van verzoekster en het kennelijk niet nodig achtte om de inhoud van het interview af te toetsen bij de referentiepersoon. Nergens in de bestreden beslissing, noch in de nota met opmerkingen verduidelijkt verweerder in deze waarom hij het – niettegenstaande de bestaande onzekerheden – niet nodig vond een gesprek aan te gaan met de referentiepersoon. De overtuiging van verweerder in zijn nota dat er een zorgvuldig en grondig onderzoek is gebeurd van de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, alvorens te besluiten tot de weigering van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging, kan de bestreden beslissing niet overeind houden.

3.21. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoekster kan worden gevolgd, waar zij stelt dat de motivering van de weigeringsbeslissing inzake de visumaanvraag kennelijk onredelijk is en niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.'

Aldus dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet steunt op deugdelijke motieven en de materiële motiveringsverplichting (in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht) en artikel 12bis, §§5 en 6 VW manifest werden geschonden!

II.1.4. Zelfs als men niet uitgaat van een "huwelijksband", dan nog verplicht artikel 8 EVRM rekening te houden met het familieleven van de subsidiair beschermde in kwestie:

"Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

II.1.5. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar echtgenoot, dan wel partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In casu werd het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht.

Het is immers niet omdat er in het dossier geen gelegaliseerde documenten konden worden voorgelegd dat er in casu geen sprake van een beschermenswaardige familieband zou zijn die door de verwerende partij kan worden geverifieerd.

Aldus blijkt er evenmin nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid die verzoekende partij en haar echtgenote/partner redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten (ze trekt immers de huwelijksband zelf in twijfel en stopt daar met elke verdere analyse).

Integendeel, de verwerende partij lijkt zich louter verdiept te hebben in het zoeken naar bijkomende tekortkomingen - op basis van irrelevante futiliteiten wordt de huwelijksband hier in twijfel getrokken.

II.1.6. De Raad heeft nochtans in het verleden reeds herhaaldelijk gehamerd op de waarde van artikel 8 EVRM; een bepaling van internationaal recht die zich niet laat kortwieken door pietluttigheden - zelfs niet in het geval de verwerende partij weigert de huwelijksband te aanvaarden.

-cf. RvV 207 240 dd. 26 juli 2018 :

'De Raad stelt vast dat verweerder aangeeft dat het huwelijk tussen verzoekster en M.O. niet rechtsgeldig is naar Ethiopisch recht en daarenboven enkel was gericht op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en daarom in België niet werd erkend en geregistreerd door de ambtenaar van de burgerlijke-stand. Anderzijds erkent verweerder wel dat verzoekster, nadat zij tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten, steeds samenleefde met M.O. Verweerder motiveert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, dat het louter feit dat twee personen samenwonen niet automatisch het bewijs vormt van het bestaan van een gezinsleven. Verweerder gaat er met deze overweging echter aan voorbij dat-het-feit dat een man en een vrouw samenwonen in regel wel een belangrijke aanwijzing vormt inzake het bestaan van een gezinsleven. Daarenboven is er in casu niet alleen "het loutere feit dat betrokkenen samenwonen doch tevens-het gegeven dat verzoekster en haar partner, sedert de aankomst van verzoekster in het Rijk.-onafgebroken als man en vrouw samenwonen en dat zij een gezamenlijk kind hebben Het is, in voorliggende zaak, dan ook kennelijk onredelijk om op basis van de concrete feiten te insinueren - verweerder drukt zich in de bestreden beslissing immers niet duidelijk uit - dat verzoekster geen gezinsleven zou hebben met M;O. dat in aanmerking moet worden genomen. Uit

de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoekster geen effectief gezinsleven heeft met M.O., laat staan dat zou vaststaan dat zij geen gezin vormt met hun gezamenlijke kind.. Verweerder bevestigt dat het gezamenlijk kind "wel een bewijs van gezinsleven [zou] kunnen zijn" en voegt hieraan toe dat het enkele feit dat een kind bij verzoekster werd verwekt niet tot de conclusie leidt dat zij op het grondgebied mag blijven en dat een staat gerechtigd is "schijnsituaties tegen te gaan" In voorliggende zaak wordt evenwel niet op overtuigende wijze aangetoond dat er - los van de vraag of het ooit hun bedoeling was een schijnsituatie te creëren - heden een schijnrelatie tussen verzoekster en M.O., laat staan tussen M.O. en haar tot een verblijf in het Rijk toegelaten kind, bestaat. De beschouwingen om te duiden dat verzoekster en M.O. initieel, bij het voltrekken van het huwelijk, niet de bedoeling hadden om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en dat hun huwelijk dus niet rechtsgeldig is, doen in casu geen afbreuk aan het feit dat zij vervolgens wel een gezinscel vormden en dat er geen bewijzen zijn dat deze gezinscel geen duurzaam karakter heeft. Door nog te overwegen dat "het gezin" - waarbij verweerder in extremis schijnbaar toch aanvaardt dat er een gezinscel is en zichzelf lijkt tegen te spreken - zich elders kan vestigen toont verweerder niet aan dat hij op een deugdelijke wijze rekening heeft gehouden met de actueel bestaande gezinstoestand, en dat hij in casu een effectieve belangenafweging heeft doorgevoerd waarbij hij tevens het hoger belang van het kind in aanmerking nam.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar standpunt dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding en het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de beschikbare gegevens.'

De feitelijke situatie is uiteraard verschillend met onderhavig geval. Het gelijkaardige zet in het feit dat ook daar het huwelijk niet werd erkend door de verwerende partij en dat de Raad meende dat dit de toepassing van artikel 8 EVRM niet in de weg stond.

De bestreden beslissing is aldus tevens manifest in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht."

3.2. In de nota had de verwerende partij het volgende uiteengezet:

"In een eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

In casu wordt verzoekster de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd. Er wordt in deze gesteld dat zij zich niet kan beroepen op artikel 10, §1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Hierbij heeft verweerder concreet aangegeven dat overeenkomstig artikel 27 van het WIPR een buitenlandse authentieke akte wordt erkend, indien haar rechtsgeldigheid kan worden vastgesteld overeenkomstig het toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Verweerder verwijst hierbij naar artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, waarbij hij aangeeft dat een schijnhuwelijk onverenigbaar is met de beginselen van de openbare orde. Verweerder schetst de voorliggende situatie, op basis waarvan hij besliste een advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van het in het buitenland voltrokken huwelijk. In de bestreden beslissing wordt het advies van de procureur des Konings van 12.06.2019, die besloot dat verzoeksters huwelijk er duidelijk enkel op is gericht een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven, weergegeven. Op basis van deze gegevens concludeert verweerder, onder verwijzing naar artikel 21 van het WIPR, dat hij het huwelijk in kwestie niet kan erkennen, zodat dit evenmin het recht op gezinshereniging kan openen.

Bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen lidstaten over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en zijn de lidstaten ertoe gehouden om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de richtlijn 2003/86/EG en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

Uit een gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een in concreto onderzoek van de aangehaalde huwelijksband, zoals voorzien in art. 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift kan verwerende partij enkel opmaken dat zij in wezen inhoudelijk betwist dat er in haren hoofde sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. Zo tracht hij aan te tonen dat de verschillende elementen waarop verweerder zich heeft gebaseerd om tot deze vaststelling te komen, niet correct zouden zijn weergegeven. Hij voert aan dat verzoeker en zijn echtgenote tijdens hun interviews verkeerd begrepen zouden zijn geweest. Verwerende partij stelt vast dat dit geheel niet blijkt uit het administratieve dossier. Nazicht van het interview van de referentiepersoon met de politie, leert

dat het Engels van mevrouw B. H. M. zeer goed is, zij alles heeft nagelezen en niets heeft willen verbeteren of toe te voegen. De blote bewering van verzoekende partij dat mevrouw B. H. M. verkeerd begrepen werd of dat er zaken verkeerd zouden zijn neergeschreven, blijkt aldus niet uit het administratief dossier. Verzoekende partij voert ook geen enkel concreet element aan om zijn argumenten te staven.

Verzoeker betoogt voorts nog dat verweerder heeft veronachtzaamd rekening te houden met de verklaringen van de referentiepersoon in het kader van haar asielaanvraag, waarbij zij consequent heeft verklaard dat verzoeker haar echtgenoot is. De gemachtigde ziet niet in hoe deze kritiek kan aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist immers niet dat verzoeker de echtgenoot is van mevrouw B.H.M. Wel is zij van oordeel dat verzoekers huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verzoekende partij toont aldus niet in concreto aan dat de gemachtigde een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. Verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk dat de gemachtigde beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt zij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen geenszins aannemelijk.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM, benadrukt de Raad dat deze bepaling geen verplichting inhoudt voor staten om een religieus huwelijk ipso facto te erkennen (EHRM 2 november 2010, nr. 3976/05, Şerife Yiğit v. Turkije, par. 97-98 en 102). Het aangaan van een religieus huwelijk kan wel duiden op het bestaan van een gezinsleven, indien er sprake is van een oprechte intentie om samen te wonen en op duurzame wijze een gezinsleven op te bouwen. Verder oordeelt het EHRM dat een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd ('lawful and genuine marriage', zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven vormt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 EVRM.

Nu het huwelijk van verzoeker met mevrouw B. H. M. niet wordt erkend omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van één van de betrokkenen kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, is er in casu dan ook geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verweerder diende dan ook geen verdere belangenafweging in dit kader te verrichten. De verwijzing in de synthesesamenvatting naar een arrest van de Raad kan hieraan geen afbreuk doen (RvV nr. 215 544 dd. 23.01.2019).

Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, blijkt geenszins dat de feiten die aan de grondslag van het geciteerde arrest lagen gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond."

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel in de synthesesamenvatting de schending aan van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, evenals de schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat er *in casu* geen sprake is van een gelegaliseerde huwelijksakte in de zin van artikel 30 van het WIPR en dat er terecht toepassing werd gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk ging bij de analyse van het bijkomend onderhoud dat plaatsvond en dat het advies van de procureur niet ernstig is. Hij stelt dat de Raad de huwelijksband niet kan onderzoeken maar wel kan nagaan of de motivering in het kader van artikel 12bis, §§ 5 en 6 afdoende en zorgvuldig is. Verzoeker stelt dat zijn raadsman het administratief dossier opgevraagd heeft om de interviews te kunnen nalezen maar dat deze er niet in zaten, zodat hij deze niet kon inzien. Alleszins wordt opgemerkt dat inzake de verklaringen van de echtgenote van verzoeker, zij verkeerd begrepen moet zijn. Zij wist immers heel goed in welk kostuum haar echtgenoot getrouwd was en het geld werd verstuurd om zijn voedsel te bekostigen en niet de huur. Verzoeker stelt dat dit wel zal blijken uit de interviews als die zich in het administratief dossier bevinden. Het argument inzake de geboortedatum acht verzoeker geen ernstig argument. Verzoeker stelt dat de verwerende partij in de nota niet betwist dat hij gehuwd is maar dat dit huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen zou hebben plaatsgevonden. Verzoeker stelt dat dit niet kan gesteld worden louter op basis van de argumenten die de verwerende partij aanhaalt. Verzoeker benadrukt dat deze argumenten niet daadkrachtig zijn. Het asielrelaas van zijn echtgenote werd niet in rekening gebracht volgens verzoeker. Nochtans heeft zijn echtgenote steeds melding gemaakt van verzoeker. Verzoeker benadrukt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het voordeel van de twijfel moet worden gegeven aan asielzoekers en dat het Hof van Justitie van de

Europese Unie (hierna: het HvJ) het één en ander heeft verduidelijkt in zijn recent arrest nr. C-635/17 van 13 maart 2019. Verzoeker meent dat, zelfs als men niet uitgaat van een huwelijksband, toch rekening moet worden gehouden met het familieleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.3.2. Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5 Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6 Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

3.3.3. De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

“Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2017 in Eritrea werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, hetgeen het geval is indien blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Overwegende dat uit het administratieve dossier het volgende blijkt:

De vrouw kwam aan in België op 26/02/2018. In haar asielaanvraag stelde ze dat ze werd gearresteerd in november 2013 omdat ze niet naar de nationale dienst wou. Ze zat een maand vast. Ze verklaart dat er geen vrijheden zijn in het land en datje om welke reden ook kan gevangengenomen worden;

Ze verliet haar land op 14/04/2016. Ze verbleef vervolgens meer dan een jaar in Soedan om van Turkije, via Italië en Frankrijk in België toe te komen. De vrouw verklaart een echtgenoot te hebben die in Soedan verblijft en bij aankomst in België 1 maand zwanger te zijn. Er wordt echter nooit een kind geboren. Op 30/05/2018 wordt de vrouw erkend als vluchteling.

Enkele maanden later dient de man een aanvraag gezinshereniging in.

Ter staving van de huwelijksband wordt een akte van religieus huwelijk voorgelegd, afgesloten in Soedan.

De Belgische ambassade nam een interview af van de man. Hieruit blijken de volgende elementen:

- *de man verliet het land op 14/04/2016 omdat de politie hem op de hielen zat omdat hij zich niet wou aanbieden voor de National dienst*
- *de vrouw verliet op dezelfde dag ook het land; de aanleiding was het feit dat haar baas een relatie wou met haar maar zij dit niet wou en dit voor problemen zorgde*
- *betrokkenen leerden elkaar kennen tijdens hun vertrek uit Eritrea waarbij ze door de smokkelaars toevallig in dezelfde kamer werden ondergebracht samen met nog anderen*
- *ze huwden enkele maanden later in Soedan*
- *huwelijk: in de ochtend was er een ceremonie in de kerk, nadien gingen ze ontbijten. Ze hadden ook een fotoshoot in een restaurant en nadien was er nog een diner in een ander hotel; Er was geen bruidsschat aangezien de families niet aanwezig waren*
- *Ze woonden samen gedurende 1 jaar en 10 maanden*
- *De man geeft de namen van de zussen en broer van de man; opmerkelijk is dat hij hierbij de leeftijden meedeelt die de vrouw ook eerder in haar asielaanvraag gaf terwijl de asielaanvraag van een jaar eerder dateert.*
- *Betrokkenen zagen elkaar voor het laatst op 30/09/2018 in Kampala; dit impliceert dat de vrouw naar Oeganda zou zijn afgereisd om de man te bezoeken. Onze dienst stelt zich de vraag hoe de vrouw dit kan bekostigen gezien ze niet werkt.*
- *De echtgenoten hebben iedere dag contact via messenger*

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 21/03/2019 om het advies van de Procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 12/06/2019 is de Procureur des Konings van mening dat het huwelijk tussen betrokkenen er duidelijk enkel op gericht is om een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen. De Procureur des Konings verwijst in zijn advies naar de elementen van DVZ en de volgende elementen uit het politieonderzoek:

- *Betrokkenen zijn het vooreerst niet eens wat betreft de financiële ondersteuning van de heer G. G. door mevrouw B. H. Waar deze laatste immers verklaart dat zij haar echtgenoot geld opstuurt zodat hij de huur van zijn woning kan bekostigen, stelt de heer G.G. samen te wonen met een vriend en hem geen huur verschuldigd te zijn.*
- *zij blijken er vervolgens tevens een andere mening op na te houden wat betreft de huwelijkskledij van de heer G. G. Zelf verklaart hij immers gehuwd te zijn in een crèmekleurige kostuumvest, zwart hemd, zwarte jeans en groene das. Mevrouw B. H. meent evenwel dat haar echtgenoot een zilveren pak en een blauwe das droeg. Het is dan ook merkwaardig te moeten vaststellen dat zij een huwelijksfoto voorlegt waarop haar echtgenoot met een crèmekleurige kostuumvest en een zwarte jeans staat afgebeeld.*
- *Ten slotte blijkt de heer G. G. zich te vergissen in de geboortedatum van zijn echtgenote, wat verrassend is gezien hun eerdere samenwoning.*

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofdte van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve wordt het visum geweigerd."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verwijst naar artikel 27 van het WIPR, vervolgens rekening houdt met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en dan overgaat tot een onderzoek van het huwelijk, waarna zij een eigen onderzoek weergeeft en ook verwijst naar het advies van de procureur des Konings.

In casu werd een niet gelegaliseerd document voorgelegd, waardoor de verwerende partij geen toepassing kon maken van artikel 27 van het WIPR.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing. Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23.

Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)

Artikel 30 van het WIPR, dat verzoeker aanvoert, luidt als volgt:

“1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Uit deze twee bepalingen blijkt dat de erkenning van buitenlandse aktes door een overheid vereist dat het gaat om een authentieke akte die voldoet aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid, waarvan de legalisatie het bewijsmiddel vormt.

In casu ligt geen gelegaliseerde huwelijksakte voor. De verwerende partij toont noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen aan dat dergelijke akte, bij ontstentenis van legalisatie, toch ressorteert onder het toepassingsgebied van de erkenningsprocedure, zoals voorzien in artikel 27 van het WIPR.

3.3.4. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk melding wordt gemaakt van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, verhindert niet dat het onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd kan worden beschouwd als een onderzoek in het kader van dit artikel.

Het eigen onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd naar het bestaan van de huwelijksband luidt als volgt:

“Overwegende dat uit het administratieve dossier het volgende blijkt:

De vrouw kwam aan in België op 26/02/2018. In haar asielaanvraag stelde ze dat ze werd gearresteerd in november 2013 omdat ze niet naar de nationale dienst wou. Ze zat een maand vast. Ze verklaart dat er geen vrijheden zijn in het land en datje om welke reden ook kan gevangengenomen worden;

Ze verliet haar land op 14/04/2016. Ze verbleef vervolgens meer dan een jaar in Soedan om van Turkije, via Italië en Frankrijk in België toe te komen. De vrouw verklaart een echtgenoot te hebben die in Soedan verblijft en bij aankomst in België 1 maand zwanger te zijn. Er wordt echter nooit een kind geboren. Op 30/05/018 wordt de vrouw erkend als vluchteling.

Enkele maanden later dient de man een aanvraag gezinshereniging in.

Ter staving van de huwelijksband wordt een akte van religieus huwelijk voorgelegd, afgesloten in Soedan.

De Belgische ambassade nam een interview af van de man. Hieruit blijken de volgende elementen:

- de man verliet het land op 14/04/2016 omdat de politie hem op de hielen zat omdat hij zich niet wou aanbieden voor de National dienst

- de vrouw verliet op dezelfde dag ook het land; de aanleiding was het feit dat haar baas een relatie wou met haar maar zij dit niet wou en dit voor problemen zorgde

- betrokkenen leerden elkaar kennen tijdens hun vertrek uit Eritrea waarbij ze door de smokkelaars toevallig in dezelfde kamer werden ondergebracht samen met nog anderen

- ze huwden enkele maanden later in Soedan

- huwelijk: in de ochtend was er een ceremonie in de kerk, nadien gingen ze ontbijten. Ze hadden ook een fotoshoot in een restaurant en nadien was er nog een diner in een ander hotel; Er was geen bruidsschat aangezien de families niet aanwezig waren

- Ze woonden samen gedurende 1 jaar en 10 maanden

- De man geeft de namen van de zussen en broer van de man; opmerkelijk is dat hij hierbij de leeftijden meedeelt die de vrouw ook eerder in haar asielaanvraag gaf terwijl de asielaanvraag van een jaar eerder dateert.
- Betrokkenen zagen elkaar voor het laatst op 30/09/2018 in Kampala; dit impliceert dat de vrouw naar Oeganda zou zijn afgereisd om de man te bezoeken. Onze dienst stelt zich de vraag hoe de vrouw dit kan bekostigen gezien ze niet werkt.
- De echtgenoten hebben iedere dag contact via messenger”

Daarnaast verwijst de verwerende partij ook naar het negatief advies van de procureur des Konings.

3.3.5. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet kan stellen dat het huwelijk louter om verblijfsrechtelijke redenen zou hebben plaatsgevonden louter op basis van de argumenten die de verwerende partij aanhaalt, deze zijn immers niet daadkrachtig.

In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker in het geheel nalaat om in te gaan op deze motieven die hierboven worden weergegeven. Hij bekritiseert niet dat het opmerkelijk is dat hij de leeftijden meedeelt van zijn zussen en broers die zijn echtgenote een jaar eerder in haar asielaanvraag had meegedeeld en dat de vraag rijst hoe zijn echtgenote haar reis naar Oeganda zou hebben bekostigd.

Verzoeker stelt ook dat het asielrelaas van zijn echtgenote niet in rekening werd gebracht, nochtans heeft zijn echtgenote volgens hem daarin steeds melding gemaakt van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de verklaringen van verzoekers echtgenote afgelegd tijdens haar asielaanvraag: *“In haar asielaanvraag stelde ze (...).De vrouw verklaart een echtgenoot te hebben die in Soedan verblijft (...).”* en *“De man geeft de namen van de zussen en broer van de man; opmerkelijk is dat hij hierbij de leeftijden meedeelt die de vrouw ook eerder in haar asielaanvraag gaf terwijl de asielaanvraag van een jaar eerder dateert”*. Hieruit blijkt dat het asielrelaas van de echtgenote van verzoeker in rekening werd gebracht.

Het louter aanvoeren dat argumenten niet daadkrachtig zijn, zonder ze inhoudelijk te bekritisieren, en het stellen dat geen rekening werd gehouden met het asielrelaas van de echtgenote terwijl dit wel het geval is, houdt in dat verzoeker geen concrete en correcte kritiek uit op het eigen onderzoek van de verwerende partij. Bijgevolg houden deze motieven stand.

3.3.6. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing vervolgens naar het negatief advies van de procureur des Konings. Verzoeker uit kritiek op dit advies. Hij stelt dat zijn raadsman het administratief dossier opgevraagd heeft om de interviews te kunnen nalezen maar dat deze er niet in zaten, zodat hij deze niet kon inzien. Hij stelt dat zijn echtgenote verkeerd begrepen moet zijn inzake de kledij waarin haar echtgenoot getrouwd was en inzake het geld dat zij opstuurde naar hem. Het argument inzake de geboortedatum acht verzoeker geen ernstig argument.

De Raad is niet bevoegd om zich uit te spreken over het advies van de procureur des Konings. De kritiek die verzoeker rechtstreeks uit op dit advies is bijgevolg niet ter zake dienend.

Ten overvloede wordt vastgesteld dat de interviews van verzoeker d.d. 3 oktober 2018 en van zijn echtgenote d.d. 9 mei 2019 zich in het administratief dossier bevinden en de feitelijkheden bevestigen die worden vermeld in het advies van de procureur des Konings, zoals aangehaald in de bestreden beslissing.

3.3.7. In het middel benadrukt verzoeker dat het EHRM stelt dat een zekere geloofwaardigheid moet worden toegekend aan de verklaringen over de gezinsbanden. Hij verwijst ook naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 13 maart 2019 (C-635/17) waarin gesteld wordt dat de bevoegde nationale autoriteiten rekening moeten houden met andere bewijzen en een individuele beoordeling moeten doen van alle relevante elementen van het geval.

Het arrest van het Hof van Justitie C-635/17 van 13 maart 2019 waarnaar verzoeker verwijst, vermeldt onder meer het volgende:

“60 Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband

blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht".

“63 Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren.

64 Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

65 Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

66 Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

67 Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

68 Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet louter gesteund heeft op het negatief advies van de procureur des Konings maar ook rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoekers echtgenote afgelegd tijdens haar asielaanvraag en met het interview afgenomen van verzoeker op 3 oktober 2018 door de diensten van de Belgische ambassade te Kampala (Oeganda). De verwerende partij heeft bijgevolg alle relevante elementen betrokken in haar beoordeling en verzoeker betwist het eigen onderzoek van de verwerende partij niet op concrete wijze, zoals hierboven reeds werd uiteengezet onder punt 3.3.5. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet steunen op een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt dat zelfs als men niet uitgaat van een huwelijksband, er rekening moet worden gehouden met het familieleven van de subsidiair beschermde. Hij meent dat de verwerende partij *in casu* de positieve verplichting heeft om verzoeker en zijn echtgenote of partner, een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen en hieromtrent een belangenafweging te doen. Het bestaan van een familieleven werd echter niet op

ernstige wijze onderzocht volgens verzoeker. De huwelijksband wordt in twijfel getrokken en daar stopt elke verdere analyse.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij, bij gebreke aan een gelegaliseerde huwelijksakte, een onderzoek gevoerd heeft in de zin van artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet. Zij heeft vermeld dat er sprake is van een religieus huwelijk en zij heeft laten overgaan tot een onderhoud met zowel verzoeker als zijn echtgenote. Zij heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van de echtgenote tijdens haar asielaanvraag, met de verklaringen van verzoeker afgelegd op 3 oktober 2018, met die van zijn echtgenote afgelegd op 9 mei 2019 en met het negatief advies van de procureur des Konings. De verwerende partij komt tot de conclusie dat het huwelijk *“in hoofde van beide partners of één van hen (er) enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten”* en dat daarom het visum wordt geweigerd. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij stelt dat *“het bestaan van dit familieleven geenszins op ernstige wijze onderzocht”* werd en dat met het in twijfel trekken van de huwelijksband zelf *“elke verdere analyse”* stopt. De verwerende partij heeft immers de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote onderzocht. De verwerende partij mag in het kader van een visumaanvraag gezinshereniging onderzoeken wat de concrete banden zijn tussen de aanvrager en de referentiepersoon die in België verblijft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In casu wijst verzoeker op het gezinsleven met zijn echtgenote, die de vluchtelingenstatus in België verkreeg.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 juli 2018 in de zaak met nr. 207 240 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (“*lawful and genuine marriage*”, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het visum aan verzoeker wordt geweigerd omdat de huwelijksband niet wordt erkend, nu deze in hoofde van beide partners of één van hen er enkel is op gericht om een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De Belgische Staat heeft het recht om een eigen migratiebeleid uit te werken en de Vreemdelingenwet toe te passen. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk belang zwaarder doorweegt dan het algemeen belang.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET